

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

KASEY MICHAELS

*Kõige sobimatum
peigmees*

Becket hall, Romney Marsh

August 1813

Ainsley Becket ohkas, võttis eest prillid, mis ta viimasel ajal oli leidnud lugemiseks vajalikud olevat, ning viskas nii prillid kui kirja lauale. „Noh, ma ütlen poisi kohta niipalju: nad ei hukanud teda.”

„Hukanud teda? Meie Spencerit? Meie nii leebe ja tasakaalukas Spencer sooritas kuriteo, mis on väärt poomist? Kujutad sa ette. Ma tean, et mina küll suudan.” Courtland Becket sirutas käe kirja järele, mille saabumine Becket Halli oli võtnud mitu kuud, suurem osa sellest, otsustades kirja ainsa lehe seisundi põhjal, oli kulutatud jalgsiteekonnal Romney Marshi kellegi saapatalla all. „Mida ta tegi, tabati kindrali naist magatamas?”

„Kui see vaid nii lihtne oleks,” vastas Ainsley ja tõusis püsti, et minna suure laua juurde, kus ta hoidis geograafiliste kaartide kollektsiooni, mida ta peaaegu iga päev uuris, et olla kursis inglaste sõjaga nii Bonaparte'i kui ameeriklaste vastu. „Ta on mingis

kolkakohas, mille nimi on Brownstown, või oli, kui see kiri peaaegu viis kuud tagasi kirjutati. Informatsiooni põhjal, mida ma Londoni ajalehtedest sain, on ta ikka veel seal märkimisväärsete ebameeldivuste padrikus.”

„Armas Jeesus,” sõnas Courtland vaikselt, silmitsedes ainsat lehekülge ja püüdes Spenceri varesejalgu dešifreerida, seejärel luges ta kirja valjusti ette, sest nende sõber Jacko oli samuti toas. „„Andesta mu hilinenud vastamine Su kirjadele, kuid ma olen viimased kuus nädalat viibinud kartseris meie kena kindral Proctori vastutulelikkuse tõttu. Luba mul selgitada. Vastu igasugust arukust jättis Proctor meie indiaani liitlased valvama mitut tosinat haavatud ameeriklast, keda olime sunnitud Raisini jõe taha jätma pärast seda, mis oli meile osutunud kergeks võiduks. Paar päeva hiljem saadeti mind tagasi neid ära tooma ning ma avastas, et indiaanlased olid neist viimase kui ühe hukanud. Tegelikult hakkinud vaesed vennikesed tükkideks. Kindlasti Sa tead, mida see tähendab. Ameeriklasi pole võimalik kuidagi peatada, kui nad teada saavad, mis on juhtunud. Ja selle põrguga seisamegi praegu silmitsi. Kuidas sa võitled vaenlasega, kes on väljas vere-sauna eest kättemaksu nõudmas? Nad võitlevad viimase meheni ja alistumine tähendab kahtlemata seda, et me peaksime indiaanlased üle andma, et nad viimseni tapetaks.””

„Poisil on õigus,” märkis Jacko oma istekohalt sohval. „Kui on valida, kas tappa või olla tapetud, võib mees võidelda üle mõistuse. Ütle nüüd mulle, mida meie oma vapper sõdur tegi, et ta oleks peaaegu hukatud.”

„Usun, et kohe jõuan selle juurde.” Courtland vaatas jälle kirjale ja keeras lehekülge, et lugeda ristipidi kirjutatud ridu. „„Kui olin laipu näinud, tulin tagasi meie peakorterisse, sammusin otse Proctori kabinetti ja lõin ta oma toolilt maha. Mind oleks vist

võidud selle eest üles puua, aga Proctori verise nina nägemine oleks seda väärt olnud. Kuid pealik Tecumseh, kõigi viie suguharu juht, nõustus, et Proctori viga võib meile aja jooksul kalliks maksma minna, ja Proctor rahuldus selle asemel mu auastme äravõtmisega, heites mu kartserisse näljaratsioonile. Nüüd olen Tecumseh' sidemees – Proctor peab seda karistuseks – ja mulle ei meeldi, kuidas pealikut koheldakse. Enamasti ei meeldi mulle, et ta on piisavalt tark, et Proctorit läbi näha, ja see võib lõppeda paljude inglaste skalpide riputamisega vigvami ritvadele. Tõttõelda on mul suurem lugupidamine nende pärismaalaste vastu, kes vähemalt teavad, miks nad võitlevad. Ning jah, mõeldes armastavalt omaenese skalbile, olen olnud hoolikas, et Tecumseh' suhtes väga sõbralik ja abivalmis olla. Pigem tema kui Proctor.””

„Selle poisi jaoks ma küll armees karjääri ei näe, kapten,” ütles Jacko, pilgutades Ainsley silma, kes oli istunud tagasi oma laua taha.

„Olen nõus, et Spenceril ei ole sellist karakterit, mis suudaks lollid välja kannatada. Tõttõelda olen imestunud, et ta löi mehel ainult nina veriseks,” märkis Courtland, võttes oma veiniklaasi. „See Tecumseh võib jätta inglased ja Spenceri saatuse hooleks. Või siis nende vastu pöörata, nad tappa. Ükskõik mis, ma siiski ei suuda uskuda, et midagi pole juhtunud pärast seda, kui Spencer selle kirja kirjutas. Aga mida?”

„Just nimelt,” kinnitas Ainsley püsti tõustes ja kiiresti toast lahkudes.

„Ta hakkab nüüd jälle igal ööl ringi kõndima, kuni me Spencerist kuuleme, ning otsima ajalehtedest surmasaanute nimesid 51. jalaväepolgus,” lausus Courtland, võttes üle Ainsley istekoha. „Pagan mu venda võtaks, et ta tahab kangelane olla.”

„Kangelane? Spencer? Ei, Court, mitte kangelane. *Mees*. Spencer tahtis olla iseseisev mees, mitte ainult kapteni poeg või

Kõige sobimatum peigmees

sinu, Chance'i ja Riani vend. On aeg, et teie, ülejäänud, sellest aru saaksite. Ah, ma tunnen end nii vanalt, Court. Kuidas ma igatsen tunda rullavat tekki oma jalge all, ainult üks kord veel. Kihutamine tuules, kapten haugatab käsklusi ja magusa sõjasaagi lubadus veelgi magusama lahingu lõpus. Ma kadestan meie noort sõdurit vähemalt selle pärast. Ma ei kavatsenud kunagi voodis surra. Jah, sõber, olgu maal või merel, ma kadestan Spencerit võitluse pärast.”